

De borom s bánatom így sem volt elég...
Cimborák s barátok itattak reggelig:
látni akarták, mit nem lehet: az álom,
s hogy milyen szép-furcsákat mondok még nekik.

De költő nem voltam, én csak énekeltem,
volt, ki a beszédet jobban tudta nálam...
Semmim sem volt, hát szabadnak kellett lenni,
de ha kellett – és kellett – a harcot álltam...
Én szavak helyett csak asszonyt szerettem,
de borom s bánatom sosem volt elég...

KIRÁLY LÁSZLÓ

KÖLYÖKKOR, ELHAGYOTT OSTOROK

Nyúlnak utánam a fák hangtalan csattogással,
Nyüszítő állatok hangja követ hogy ide még vissza kell térnem,
véreim feltartott ujját látom örökkön:
elfelejteni minket nem szabad, nem lehet!

És beázott posztóujjasok gőzölögnek újra,
kidőlt rönkön a tűz körül melegszenek,
fogaik között kenyérhéj csikorog,
bicskájuk szinte peng a rönkbe szúrva –
esznek az emberek.

Estére jár. Veresmart felől
fejszés éjszaka sündörög.
Csüggedten lépnek a cuppogó sárban
a lovak patái – fényes félkörök.

Ahogy vonulnak felhúzott vállal,
az őszi szél melegük magába szívja,
mögöttük millió kígyó nyüzsög a pocsolyában
– a leengedett ostorok szíja.

Estére jár. Veresmart felől
fejszés éjszaka sündörög,
vonulnak – nem tudom, hova...

Vissza kell térnem, fekszik a földön
mindenik elhagyott ostora.